

De parabel van de zaaier

A-cyclus 15de zondag: 15-16 juli 2017 - Mt 13, 1 – 9

Goede mensen,

In deze parabel van de zaaier wordt ons een eerlijk en nuchter beeld opgehangen van het vroegere christendom. De eerste christenen waren geen heiligen en helden, net zoals wij het niet zijn. Bij hen haakten er velen af omdat het evangelie van hen veel eiste. Of omdat christen zijn het risico inhield dat je in de gevangenis terechtkwam of er zelfs het leven bij inschoot. Zelfs nu vandaag de dag kunnen we daarover meespreken.

In dit schitterende stuk evangelie horen we Jezus vertellen: “Eens ging een zaaier uit om de zaaien.”

De dag van vandaag gebruiken we veelal het woord “zaaien” om iets slechts uit te drukken. Er wordt haat en tweedracht gezaaid, mensen zaaien paniek en twijfel, om maar niet te spreken over de dagdagelijkse terroristen die dood, vernieling en verderf zaaien.

In onze moderne samenleving zien wij geen boeren meer die met de hand zaaien! Wel zien we tal van bedrijven reclameboodschappen zaaien in de hoop dat we zouden de producten kopen. We worden elke dag opgebeld met aanbiedingen, om maar te zwijgen over alle computertoestanden. De krant en het journaal zaaien onrust met harde de realiteit van elke dag.

U ziet, goede mensen, er wordt nog volop gezaaid. En het is maar goed dat niet alles in de vruchtbare akker van ons hart valt, zodat we een hoop flauwekul ter zijde kunnen schuiven.

Wij hebben nochtans een katholieke pers, de kerk heeft een stem in radio en televisie. Iedere zondag wordt er gepreekt in de kerk en toch, wat bereikt de kerk tenslotte met haar reusachtig apparaat van de

verkondiging? Er wordt dus weeral overvloedig gezaaid, maar wij zitten opgescheept met een harde weerbarstige akker.

Een wereld vol machten die uit zijn op overheersen ten koste van anderen, vol geweld en terreur waarbij mensen niet tellen, vol haat en wantrouwen, vol onrecht en honger. Onze kinderen nemen meestal de boodschap nog met blijdschap in hun hart, maar in de eerste jaren van de volwassenheid sterft die boodschap bij de meesten helemaal af en wordt er verstikt door de zorgen van het leven en de begoocheling van rijkdom en succes.

Vele mensen lopen het gevaar de moed te verliezen. Wat blijft erover van al onze inspanningen?

Zijn we niet allen op zoek naar woorden die ons hoop kunnen geven waardoor we gefundeerder en sterker worden? Vele mensen die durven nieuwe wegen in te slaan, geven ons hoop. Maar we moeten het toch meestal hebben van de mensen uit onze eigen omgeving die ons moed inspreken, een schouderklopje geven, een hartenwens of een duim omhoog.

Ikzelf, goede mensen, heb een goed gevoel bij dit woordje "hoop". Als men kijkt naar de wereldjongerendagen, duizenden en duizenden jongeren. Pastoor Luc vertelde mij nog vrijdag 11. dat hij tijdens zijn retraite in Taizé heel veel jongeren zag. Zijn dat niet zovele jongeren die openstaan en willen bezaaid worden?

Onze catechisten op school, onze vormselcatechisten: is dat niet zaaien? Alle mannen, maar zeer zeker niet te vergeten de vrouwelijke collega's die helpen om onze kerk op te bouwen: is dat niet zaaien? Onze dertien-plussers of plus-dertienwerking: is dat niet zaaien? Alle vrijwilligers rondom ons heen, in tal van verenigingen die hun beste beentje voorzetten om alles te doen slagen zoals het hoort, luisteren,

overeenkomen, openstaan voor andere gedachten, tot een consensus komen: is dat niet zaaien?

Onze ondertussen wel bekende Kuurnenaren: Jean-Pierre Viktor, André Schietgat en Geert Vanhaverbeke en vele anderen die te voet naar Compostella wandelen: zijn dat geen stille getuigen van zaaien? André, die al jarenlang getuigt van zijn Compostella-ervaringen tijdens de TOP-avonden voor de vormelingen.

Het heeft me laatsleden sterk getroffen, toen ik aan het schilderen was rechtover de pastorie. In de verte zag ik Geert Vanhaverbeke afkomen met zijn knapzak, zijn bergschoenen, geheel in outfit. Ik zei al tegen mezelf: "Hij heeft de microbe straf te pakken. Hij passeerde, stopte en ik zei tegen hem: "Awel Geert, je hebt het nog goed te pakken, hé." Hij zei: "Filiép, ik ga gaan vertellen aan de jonge gasten in 't Spes." Zijn dat geen getuigen van in tweeduizendzeventien levende wandelaars en zaaiers?

Beste mensen, zijn dat geen voorbeelden om vol te houden? Volhouden heeft zin en brengt vruchten voort zoals de regen nooit vruchteloos valt, maar onweerstaanbaar in de bodem doordringt en vruchtbaar maakt. Zo brengt Gods Woord ook onweerstaanbare vruchten voort, waar goede wil voorhanden is.

We hebben vissers van mensen, maar ook zaaiers van mensen. Laten we proberen ieder voor zich met gaven en fouten, waar je ook bent, zoals je bent, een stukje zaaier te zijn.

Ik wens het jullie alvast allen van harte toe. Amen.